

A lávafolyó titka

Biztosan mindenki emlékszik még Alex gyerekkori szemetelésére a kocka világban. Arra is, hogy Stevennek milyen nagy lelki erőre volt szüksége ahhoz, hogy meg tudjon bocsájtani barátjának. Azóta is a legjobb barátok maradtak és boldogan éltek egymás szomszédságában. A hegy lábánál egy kis faluban letelepedtek és családot alapítottak mindketten. Stevennek két fia született: Liam és William, Alexnak egy fia, Aaron és két lánya Scarlett és Charlotte. Liam és Aaron egyidősek voltak és minden percüket együtt töltötték. A családi összejöveteleken ámulva hallgatták apjuk meséit a fiatalkori kalandjaikról.

Egy derült napon elindultak bányászni, hogy ércet találjanak a tartalékjaik feltöltésére. De túl mélyre ástak, amit addig nem is sejtettek, amíg haza nem értek...

- Nézd, a hegyből ömlik a láva – mondta ijedten Liam.
- Biztos csak tűzijátékok – nyugtatta barátját Aaron.
- Szerintem nem az, te ástad ki a fél hegyet reggel – vágta rá.
- Nem akartam, csak még több ércet akartam szerezni. Képzeld már a mínusz hatodik szinten gyémántot találtam – felelte Aaron.
- Szóljuk apukénak, tuti van valami ötletük – javasolta Liam.
- Én félek, szerintem inkább NE – húzódott vissza Aaron.

Hosszas tanakodás után szóltak a szülőknek és ijedve elmesélték, hogy mit tettek és most éppen egy hatalmas lávafolyó tart a falu felé. Alex és Steve álmukból felébredve is tudták, mit kell ilyenkor tenni.

- Felébresztették Obsidianust! – mondta Steve.
- Ki az? – kérdezték a gyerekek.
- Egy vasgólem, aki már ősidők óta alszik és a természet egyensúlyát védelmezi a környékbeli chunkokban – magyarázta Steve. Majd folytatta: Alexszel elmegyünk hozzá és megkérdezzük, hogyan lehet leállítani ezt a lávafolyót.
- Mi is hagy menjünk! – kérlelte Liam apját.
- Túl veszélyes! – kiáltott rájuk Steve.
- Hagy jöjjenek, majd vigyázunk mi rájuk, egyébként is, csak ők tudják, merre ástad egész nap – javasolta Alex.

A gyerekek nagyon megörültek, hogy végre ők is részesei lehetnek apjuk egyik kalandjának. Összepakoltak mindent, ami kellhet egy ilyen út során. Így négyen elindultak a nagy hegy felé felkeresni Obsidianust. Mikor odaértek, egy dühösen izzó vasgólemet találtak a hegy gyomrában.

- Mit tettetek emberek?! Megbolygattátok a Föld szívét! – förmedt rájuk mély, morajló hangon a gólem.
- A gyerekek tudják, hogy nagyot hibáztak. Azért jöttünk, hogy megkérdezzük, hogyan tudnánk leállítani ezt a pusztító lávafolyamot – felelte Alex.
- Obsidianus a következőt mondta:

Csendes hely, hol könyv a társ,
Sok polcon vár a tudás.
Ha választ keresel, itt találsz,
Utad itt indul – hol jársz?

- A könyvtár! – vágta rá Aaron
- Helyes! Most induljatok, keressétek a Kristálytérképet és mindig kövessétek a jelölt utat! – indította útjukra az embereket a vasgólem.

A könyvtárhoz vezető úton az apák visszaemlékeztek, hogy a térképek a 910-913 számokon vannak katalogizálva, megbeszélték, ott kezdik majd a keresést. Még az éjszaka folyamán oda is értek a könyvtár ajtajához.

- Mikor máskor, mint este kell a könyvtárban keresgelnünk – jegyezte meg Aaron.
- Azért, mert ilyenkor félelmetesebb – felelte remegő hangon Liam.

Beléptek a könyvtár ajtaján és zombik látványa fogadta őket. Az egyik megindult feléjük, Aaron úgy megijedt, hogy elkezdett körbe-körbe szaladni egy oszlop körül.

- Te meg mit csinálsz fiam? – kérdezte Alex meglepetten.
- Taktikai elterelés – vágta rá a fia.

Nagyot nevettek ebben az elképesztő helyzetben, de el sem tudták képzelni, hogyan fogják így megtalálni a Kristálytérképet. A gyerekeknek az az ötletük támadt, hogy ássanak egy gödröt és tereljék bele a zombikat.

- Csak nehogy mi essünk bele – nevetett fel Steve.
- Csak a zombik fognak – mondta remélve Liam.
- A könyvtárba gödröt ásni? Mit szólna reggel a könyvtáros? – jegyezte meg Alex
- Építsünk botlódórótos csapdát – javasolta Steve.

Mire csapdába csalták az összes zombit a láva már elérte a könyvtár polcait is. Kőtégla blokkokon ugrálva tudták csak megkeresni azt a térképet, amelyiken a „Kristálytérkép” felirat szerepelt. Kirohantak a könyvtár ajtaján és kint alaposan szemügyre vették, amit találtak. Mikor megfordították a térképet a hátulján az szerepelt, hogy:

Fák, virágok, indás táj,
Itt madárdal száll, nem morajlás.
Zöldbe borul minden út,
Ki megfigyel az sokat tud.

Apró csoda, kezedbe fér,
Földbe bújik, mégsem fél.
Három kincset keress,
Vidd magaddal és vedd el!

A nagy rohanásban fogalmuk sem volt, hogy mit jelenthet ez a rejtvény. De sietniük kellett, mert a láva már a sarkukban volt. A gyerekek rájöttek, hogy az első fele arról szól, hogy ahhoz a kapuhoz kell menniük, ahol iskola után szoktak játszani. Innen már könnyen megfejtették, a versike második részét: el kell ültetni három növény magját. A kapuhoz vezető úton összeszedték a növények magjait: egy virág, egy fa és egy tők. Amikor odaértek a Természet Kapuhoz, csodálatos látvány fogadta őket.

- Ez valami gyönyörű! Nézd a kapu él, mozognak a levelek – csodálkozott Steve.
- Sosem láttam még ilyet, ez valami régi varázslat lehet – felelte Alex.
- Tényleg szép, de hogy nyílik ki? – kérdezték a gyerekek.
- Ti jártok ide minden nap, és tőlünk kérdezitek – vágott vissza Alex.
- Szerintem, ahol a madár trillázik oda kell ültetni a fát

Ahol a méhek vannak, oda a virágot

A domb tetejére pedig a tököt, mintha a vasgólem feje lenne – javasolta Liam.

- Rendben, próbáljuk meg – egyezett bele mindenki.

Közösen elültették a virágmagot, megszórták csontliszttel és a méhek egyből birtokba is vették.

- Ez így működhet – állapította meg Alex.
- Na, ide ültetem a fát – mormolta Aaron – és most....

A madár elrepült. Aaron véletlenül a tökmagot ültette el a fa helyett. Amikor minden a megfelelő helyre került, a madarak elfoglalták a fát, a bárányok elkezdtek enni a tököt és a kapu kinyílt.

Gyönyörű látvány tárult a szemük elé, még egyikük sem látott ilyen varázslatos növényeket. Csak ámultak és bámultak. De nem volt sok idejük a gyönyörködésre, meg kellett keresniük az Ősi Kristályt. A lávafolyam már a Természet Kaput is elérte. Amint körbe néztek, megint egy rejtvényt találtak egy sziklába vésve:

Tűzpatak hömpölyög, izzik a táj,
Ha nem figyelsz, elnyel a láva már.
De van remény, ha jól emlékszel,
És a jelet helyesen kezeled.

Gondolkodj, figyelj, rakd helyre gyorsan,
Redstone vezet, nem vagy már sorstalan!
Memóriád a kulcs, az ész a fegyver,
Ki jól játszik, láva nem nyeli el!

- Már nagyon elegendem van ezekből a rejtvényekből! Ez meg mit akar jelenteni? – kérdezte Aaron idegesen.
- Pont neked van elegendő?! Te miattad van ez az egész! – fakadt ki Liam.
- Ne veszekedjete már! – vetett véget a vitának Steve.

Már mind a négyen elfáradtak a küldetésben, de tudták, hogy helyre kell hozniuk a természeti károkat. Ahogy egyre bentebb haladtak egy nagy falat láttak meg, amin képek sorakoztak és karokkal lehetett a helyükre rakni azokat.

- De hogy jutunk oda? – kérdezte Aaron.
- Csak ugorj, mint amikor a Creeper kergetett – javasolta Liam.
- Az más volt, akkor az életemért ugrottam, most csak a cipőmért – tétovázott Aaron. Kicsit belecsobbant egy lávatócsába... - Tűz! Tűz! Víz! – kiabálta.
- Ne égj meg a saját hülyeséged miatt – nevetett rajta Liam.

Mikor átjutottak a lán, közelebbről is szemügyre tudták venni a képeket. Mindegyik a természettel kapcsolatos volt. Rájöttek a rejtvényből, hogy helyes sorrendbe kell rakni őket a karokkal. De azt is észrevették, ha valami nem jó helyre kerül, akkor mind a négyen beleesnek a lán. Óvatosan elkezdtek a helyére rakni a képeket, legfontosabbra a Napot, alá a felhőket, hegyeket. A hegyekre fenyőket és a többi fát. A fák köré a madarakat, őzeket, mókusokat, rókákat és a többi erdei állatot. A hegyek alá a mezőket és minden itt élő növényt és állatot. A füves táj mellé a vizes részeket kellett tenniük minden élővilágával együtt. Mikor minden a helyére került és a lán sem estek bele, a fal felemelkedett és egy halványan pislákoló kristályt pillantottak meg. Amint beléptek egy templomban találták magukat, abban a pillanatban a fal lezárult mögöttük. Elérkezett a pillanat, amikor az Ősi Kristály próbára teszi őket.

A kristályból Obsidianus hangja szól:

Volt egy hiba? Semmi gond,
Csak mondd el most, mit tanultál!
Ha szívedből jön a vallomás,
Kinyílik a zár!
De ha sumákolsz, jön a magány,
A badrock alá visz a sárkány!

- A gyerekek felelősséget vállalnak a tetteikért, nagyon megbánták, amit tettek. Megígérik, hogy újjáépítik, amit lehet és ezentúl vigyáznak a világra. – mondta Steve.
 - Megértettem, hogy amit tettem és elvettem, azt nem adhatom vissza csákánnyal. A természet nem csak egy blokk, hanem él. – felelte félve, de őszintén Aaron.
 - Ígérjük, hogy nem rombolunk többé vakon, hanem építünk – tette hozzá Liam.
- Amikor kimondták az igaz szavakat, az Ősi Kristály fényesen felizzott, Obsidianus is megnyugodott és a természet visszazárta a lávafolyót, a fal felemelkedett és a világ lassan kizöldült.
- Aki tanul a hibáiból, az méltó az újrakezdésre – nyugtatta őket Obsidianus.

Már én sem a Creeperektől félek, hanem hogy anya lekapcsolja a wifit.